

1. Susan

Susan ligt op een bed in haar tuinhuisje.
De twee deuren van het huisje staan breed open,
zodat er frisse lucht naar binnen komt.
Vanuit haar bed kan Susan precies tussen de
struiken door de achterdeur van de burens zien.
Die burens wonen er net en Susan is vooral
benieuwd naar haar nieuwe buurjongen.
Jim heet hij.
Ze heeft haar zonnebril opgezet.
Zo kan niemand zien dat ze de deur goed in de
gaten houdt.

Als hij maar aardig is, denkt ze.
Ik hoop maar dat hij het niet erg vindt dat ik ziek
ben.
Ze weet al dat hij bij haar in de klas komt.
Vorige week was hij op school, heeft ze van Anne,
haar vriendin, gehoord.
Hij was even in hun klas en had zich voorgesteld:
Jim van Schie.
Anne vond het een leuke jongen.

Maar net die dag kon zij niet op school zijn.
Ze was weer eens voor controle in het ziekenhuis.
Heel vaak moet dat en soms moet ze er blijven.
Ze heeft ook zo'n rotziekte: taaislijmziekte.
Haar dokter was deze keer streng. Ze moest meer
eten had hij gezegd, want ze was afgevallen.
Moeilijk hoor, zo'n *diet* met veel eten.

Ze moet wel twee keer zo veel eten als Anne,
en altijd weer die pillen vooraf.

Zeker een kwartier kijkt ze naar de achterdeur,
maar dan vallen haar ogen dicht.

‘Susan, wakker worden! We hebben bezoek.’
Susan voelt dat iemand haar zonnebril afzet.
Ze opent haar ogen en kijkt in het lachende gezicht
van haar moeder.

‘Je lag met je bril op te slapen, joh’, zegt haar
moeder.

‘Jim is er, onze nieuwe buurjongen.
Hij komt even kennismaken en hij wil je wat vragen
over school. En zijn moeder komt straks ook.
We gaan wat drinken op het terras.
Kom je ook, of ben je te moe en blijf je liever in bed?’

Terwijl haar moeder praat, heeft Susan Jim al
ontdekt. Ze ziet hem op het terras met een glas
cola in zijn hand.

Hij kijkt naar hen.

‘Ja,’ zegt ze, ‘ik kom eruit.

Ik voel me wel goed, alleen wil ik eerst even wat
meer lucht hebben.’

‘Rustig aan, Suus.

Wil je straks een kopje *kruidenthee* of heb je liever
cola?’

‘Cola, net als hij.’

‘Oké’, zegt haar moeder terwijl ze het tuinhuis
uitloopt.

Susan komt uit bed.

Ze pakt een apparaat, doet er een vloeistof in, gaat zitten, stopt het mondstuk in haar mond en ademt in en uit.*

Na een flinke hoestbui krijgt ze weer meer lucht. 'Zo, dat is beter', zegt ze even later tegen zichzelf terwijl ze in de spiegel kijkt.

Ze heeft alleen een T-shirtje aan en een onderbroek.

En haar ogen zijn niet opgemaakt.

Geen gezicht, denkt ze.

Ze haalt een strak hemdje en een korte broek uit de stapel kleren die op de stoel ligt en trekt die vlug aan.

Dan wat mascara op haar wimpers en een borstel door haar haar.

Het kan er weer mee door, denkt ze.

Ze trekt haar slippers aan en stapt naar buiten, op weg naar Jim.

* Susan gebruikt hier een vernevelaar. Zij heeft door haar ziekte taai slijm in haar luchtwegen. Met een vernevelaar inhaleert ze een of meerdere keren per dag zout water met slijmverdünnende medicijnen. Daardoor kan ze het slijm ophoesten en gemakkelijker ademhalen.

2. Jim

‘Dag, ik ben Susan.’

‘En ik ben Jim’, zegt Jim terwijl hij zijn hand naar Susan uitsteekt.

Anne had gelijk: wat een leuke jongen. Fonkelende ogen, donker krullend haar, groot.

Ze voelt zijn stevige handdruk en gaat *tegenover* hem aan de tuintafel zitten.

‘We zitten bij elkaar in de klas, hè?’, begint hij.

‘Hoe is die klas?’

‘Leuk, maar een beetje druk. De leraren zijn bijna allemaal aardig.

Alleen Stijn van biologie niet. Dat is een stom mens.’

‘Hè jammer, biologie vind ik juist het fijnste vak.’

‘Ze kan niet uitleggen en geen orde houden.

Daarom is het altijd herrie in de klas bij haar.’

‘Zo, Jim en Susan, wat toevallig, hè, dat jullie in dezelfde klas zitten.’

Susans moeder komt al pratend met een dienblad naar buiten.

‘Jim, jij wil nog wel wat cola, toch? Ik heb maar meteen de fles meegenomen, dan kunnen jullie jezelf inschenken. En hier zijn nog een paar koekjes. Jim, pak maar, hoor.

Susan, wil jij nu eerst je brood en je pillen nemen?’

Hè, mam, denkt Susan, waarom zeg je dit nou?

Nu weet hij meteen dat ik wat heb.

Susan kijkt naar het bord met vier boterhammen en het bakje met drie pillen.

Hij vraagt zich nu natuurlijk af waarom ik dit allemaal naar binnen moet werken, denkt ze. En inderdaad, Jim vraagt al: 'Moet je zoveel eten om beter te worden?'

Haar moeder staat nog bij de tafel en hoort die vraag ook.

Ze kijkt naar Jim en schudt nee met haar hoofd.

Susan blijft even met gebogen hoofd naar haar boterhammen staren, tilt dan haar hoofd op en zegt: 'Ik moet zoveel eten om in leven te blijven.'

Meteen als ze dit gezegd heeft, staat ze op en rent naar haar tuinhuisje.

Ze wil niet dat Jim ziet dat ze huilt.

Ze duikt op bed en laat een paar minuten haar tranen lopen.

Wat een stom leven heeft ze toch!

Als ze naar buiten kijkt, ziet ze dat haar moeder is gaan zitten en met Jim praat.

Nu zegt ze natuurlijk dat ik nooit beter kan worden, dat ik doodga, denkt Susan.

Ze slikt en krijgt het vreselijk benauwd.

Ze pakt haar vernevelaar.

En terwijl ze dat apparaat weer aan haar mond zet, denkt ze aan doodgaan.

Ze is er niet bang voor. Ze weet niet beter dan dat ze niet oud zal worden.

Maar zolang ze leeft, wil ze genieten en ook nog eens verliefd zijn, net als haar vriendinnen.

Even later kijkt ze of hij er nog zit. Ja, hoor.
Haar moeder ziet ze niet meer.
Ze werkt vlug haar ogen bij omdat de mascara is
doorgelopen.
En dan loopt ze weer naar buiten.

‘Sorry, hoor’, zegt ze terwijl ze gaat zitten en een
boterham pakt. ‘Ik moest even weg.’

Jim mompelt: ‘Ik wist het niet.’

Hij kijkt haar verlegen aan.

‘Je moeder heeft uitgelegd dat je taaislijmziekte
hebt. Ik had daar nog nooit van gehoord.

Hefstig, hoor!’

Susan knikt. Ze pakt ondertussen haar tweede
boterham.

‘Je moet vaak en veel eten, hè?’

‘Ja, ik lijk wel een baby die om de drie uur *gevoed*
moet worden’, zegt ze, en ze neemt een grote hap.
Ze wil nu niets meer over zichzelf zeggen. Ze wil nu
dingen van hem weten.

‘Woon jij alleen met je moeder?’, vraagt ze tussen
de happen door.

‘Ja.’

‘En je vader?’

‘Eh ... die ... eh ... die zie ik nooit meer’, hakkelt Jim.
Susan ziet dat hij een kleur krijgt.

‘Goh, wat erg.’

‘Nee, hoor. Het is een stomme vent. Gelukkig ken ik
hem eigenlijk niet.’

‘Zijn ze gescheiden, je ouders?’

‘Ja, toen ik heel klein was.’

Op dat moment gaat de keukendeur open.
Een slanke vrouw in een strakke gele broek en een
wit T-shirt komt naar buiten.
Ze draagt de theepot. Achter haar loopt Susans
moeder met twee theekopjes.
'Mijn moeder', zegt Jim.